

Inga rikedomar hafwer jag ärfwat,
Inga rikedomar hafwer jag fått;
Men fattigdom har jag alltid förwärfwat:
Och att tjena andra är ju min lott.

Nu är wisan sjungen, och nu är hon slut,
Och flickorna få höra uppå den;
Kanske innan året har hunnit gå ut
Har jag likwäl en rederliger wän."

WESTERÅS, 1831,
T. R. BJÖRNBOM'S FÖRTÄLLNING.

W i s a,

Författad af Dödsfängen And. Sjoberg under sitt fängelse på
Westerås Slott 1829.

Gud nåde mig fattig fånge, som skall sitta på Westerås Slott
Emellan fyra murar — ni skall tro det är ej godt.

I October månad till fängelset jag förs,
Der sorgen mig tår och blodet i mig rörs.

När jag der hafwer legat i möda och i sorg,
Då vill jag allting lemna till Gud, som är min borg.

Wid Hårads-Rätten blef jag dömd att mista mitt lif:
Hof-Rätten och vår Kung de lindrade ej mig.

Den olycka mig träffat, hon är wist ganska stor:
Jag sätter mitt hopp till himmeln, der jag har en bror.

Han skall oss alla hjälpa ur nöden wiserlig;
Han hjälper äfwen usla, fastän det dröjer sig.

Gud trösta mig arme fånge, swåra öden förestå:
Att wara arresterad och tänka deruppå — — —

Jag får se hwar folket gånger, fast jag ej slipper ut.
Jag får sitta inom galler till dess min sak blir slut.

En människa får jag tacka, som mig bidrag gaf;
Den skall jag ej förslömma till dess jag läggs i graf.

När jag från födslobygden for, det var min olycksdag,
Det får jag nu erfara utaf en allmän Lag.

Mina barndomsvänner jag mer ej återser. —
För dig min Måka, Mor och Dotter jag nu ber:

Måtte himlen stäbse Er bewara
Från all världens flärd och fara.

Farmål, se Eder ständig lycka! glöm brottslingen,
På andra sidan grafven, förklarad, lefwer den.

W i s a,

Af en Yngling, som fått Korgen.

En wisa vill jag sjunga, som nyligen är gjord,
Om någon lyfter höra derpå,
Om människors kärlek på denna vår jord,
Huru underlig den wara må.

En yngling, som hade utwält sig en vän,
Den han tänkte få falla för sin;
Så kommer falskhet och råder öfwer dem:
Det förbund skall man aldrig gå in.

"Jag gick till min vän att få tala med den:
Hon skänkte mig sin ära och tro.
Tre dagar derefter så skrifwer hon igen,
Att hon ensam vill lefwa i ro.

Det brefwet läste jag så godt som jag kan,
Afbruten af tårar på kinden;
Men nu kan jag wist förnimma för sann:
Att hon har bortfarit med vinden.

Jag minnes ej från min födelsestund,
Att jag har gjort någon emot;
Nog är jag fattig det råar jag ej för:
Jag hafwer det sjelfwer ej gjort.

Wi-